

GELECEĞİMİZ İÇİN BARİKATLARI AŞALIM: 1 Mayıs'ta gençlik alanlara!

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en onurlu simgelerinden olan 1 Mayıs'ın 50. yılına, sermayenin amansız saldırıları altında giriyoruz. 1 Mayıs, bugün bizler için takvimdeki bir yapraktan çok daha fazlasıdır; sermayenin kâr hirsına karşı emeğin, sarayların şatafataına karşı geçim derindeki milyonların ortak nefesidir. 19 Mart'ta kendi geleceğine sahip çıkarak öğrenci öz örgütlülüğü için demokratik zeminler yaratan bizler için bu 1 Mayıs, üzerimize örtülen karanlığı yırtıp atacağımız en somut meydandır.

HAYATLARIMIZ SERMAYEYE FEDA EDİLEMEZ

Bugün memleketimiz, biz gençler için devasa bir sömürü cenderesine dönüştürüldü. Piyasacı ve gerici eğitim politikaları, bizleri daha okul sıralarındayken sermayenin ucuz iş gücü ordusuna katmanın hesaplarını yapıyor. Özellikle MESEM adı altında meşrulaştırılan bu çark, sıra arkadaşlarımızın yaşamını yutarak patronların kasalarını dolduruyor.

Eğitimini binbir emekle tamamlayan milyonlarca genç ise sokağa adım attığında diplomalı işsizlik gerçeğiyle çarpışıyor. Yılların emeği olan diplomalarımız, bu rant düzeni eliyle değersizleştiriliyor. Barınma krizleriyle boğuştuğumuz, nitelikli beslenemediğimiz, her yeni güne biraz daha yoksullaşarak uyandığımız bu sistemde, rejimin bize sunduğu tek seçenek boyun

eğmek ve umutsuzluk. Ancak 19 Mart'ta barikatları aşan o güçlü irade, bu baskı düzenine asla mahkûm olmadığımızı hepimize gösterdi.

NASIL BİR 1 MAYIS?

Türkiye, her geçen gün daralan bir çemberin, baskıları artıran bir rejimin altında nefessiz bırakılmak isteniyor. Ekranlarda ekonomik büyüme masalları anlatılırken, halkın sofrasındaki ekmek her gün biraz daha küçülüyor; zenginleşen bir avuç azınlığın karşısında milyonlar yoksulluğa itiliyor.

İşte tam da bu yüzden 1 Mayıs 2026, bu ağır kuşatmaya karşı toplumsal muhalefetin en güc, en kararlı yanıtı olmak zorundadır. O gün alanlara çıkmak; sadece gasbedilen

ekonomik haklarımızı geri istemek değil, halkı yoksulluğa hapsedenlere karşı omuz omuza vererek o büyük itirazı yükseltmektir. Meydanlarda yankılanacak olan ortak ses, birleşik mücadelenin ve dayanışmanın yenilmez gücünü bir kez daha kanıtlayacaktır.

KADERİMİZİ KENDİ ELLERİMİZE ALIYORUZ

Bugün biz gençlerin omuzlarında tarihi bir sorumluluk var: Geleceğimizi bu çürümüş düzenin insafına bırakmamak. 19 Mart'ta kendi öz örgütlülüğünü kurarak meydanlara akan, hiçbir baskıya teslim olmayacağını gösteren gençlik muhalefeti, şimdi 1 Mayıs alanlarını o birleşik ve coşkulu gücüyle doldurmaya hazırlanıyor.

Bizim kavgamız yalnızca ekonomik iyileştirmelerle sınırlı değil; bizler laik, demokratik, eşit ve tam bağımsız bir Türkiye istiyoruz.

Bize düşen görev; okullarda, atölyelerde, amfilerde ve mahallelerde kurduğumuz meclislerin iradesini 1 Mayıs meydanlarına taşımaktır. Unutmayalım ki örgütlenmek sömürü çarklarına karşı en güçlü kalkınımız, birleşmek ise bizi karanlığa mahkûm etmek isteyenlerin en büyük korkusudur. Geleceğimizi çalanlara, bizleri MESEM'lerde birer rakam gibi görüp sömürenlere, diplomalarımızı boşa çıkaranlara karşı, 19 Mart'ın direnen ruhuyla 1 Mayıs meydanlarına akıyoruz!

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Birleşik ve Örgütlü Mücadelemiz!

ünlem

Bilimsel Düşünce Kulübünün haftalık gazetesidir

Sayı: 22 28 Nisan 2026

Emekçilerle birlikte 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü olan 1 Mayıs'ı bu yıl, alın terinin karşılığını arayanların kararlı adımlarıyla karşılıyoruz. Emeğiyle dünyayı var edenlerin omuz omuza sesini yükselteceği o büyük güne yaklaşıyoruz. Bugün kalbimiz, Ankara'nın göbeğinde ekmeğine, onuruna ve geleceğine sahip çıkan Doruk Maden işçileriyle atıyor.

Aylardır ödenmeyen ücretlerini almak için seslerini duyurmaya çalışan ve 8 gündür açlık grevinde olan madenciler, tüm emekçilerin onuru için güçlü bir dayanışma örneği sergiliyor. Onların mücadelesi, emeğin değerini savunan herkesin ortak mücadelesi. Ünlem olarak, memleketin asıl sahiplerini ve bu haklı direnişi yürekten selamlıyoruz. Şimdi bu selamı meydanlara taşıma

vakti! Doruk madencilerinin mücadelesi, bu 1 Mayıs'ta yolumuzu aydınlatıyor. Tüm okurlarımızı ve emek dostlarını, gasp edilen haklarımızı savunmak ve insanca bir yaşam umudunu büyütmek için 1 Mayıs alanlarında omuz omuza vermeye çağırıyoruz. Gelin, haklı sesimizi meydanlarda birleştirelim! Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Üniversiteliler çalışmaya mecbur

Sömürü düzeninin bekçisi olan Saray rejiminin uyguladığı yoksullaştırma politikaları, arkadaşlarımızı ağır çalışma koşullarına mecbur bırakıyor. Sermayenin bitmek bilmeyen kâr hırsına doyması için çocukları dahi birer ucuz iş gücü aparatına dönüştüren bu çarpık düzen; gençliğimizi, hayallerimizi ve geleceğimizi fabrikaların çarkları arasında öğütmeekten çekinmiyor. Bu düzenin tam ortasında çalışan ve aynı zamanda İstanbul Üniversitesi'nde okuyan N.A ve B.U isimli arkadaşlarımız, süreci ve yaşadıklarını kendi cümleleriyle Ünlem'e anlattı:

■**Ünlem:** Mevcut yaşam koşullarınızı sürdürebilmek için çalışmay bir ekonomik zorunluluk olarak görüyor musunuz?
N.A: Evet kesinlikle görüyorum. Ben KYK'da kalıyorum ve yalnızca KYK bursu alıyorum. Bursumun

yarısıyla yurt ücretimi karşılıyorum. Faturalar ve abonelikleri eklediğimizde burstan geriye bir şey kalmıyor. Kardeşim şu anda YKS'ye hazırlanıyor ve ailemin mevcut durumundan ötürü geçinimi sağlamak için çalışmak zorundayım.

B.U: Ben burs almıyorum ve yalnızca ailemden ekonomik destek alabiliyorum. Bu nedenle temel ihtiyaçlarımı karşılamak için bile çalışmak zorundayım.

■**Ünlem:** Çalışma hayatınızın, öğrencilik sorumluluklarınız ve akademik performansınız üzerindeki etkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?
N.A: Açıkçası haftanın beş günü çalıştığım için vizelerime hazırlanmaya vaktim kalmadı. Önceliğim hayatımı idame ettirebilmek olduğu için vizelerden düşük alayım fakat geçeyim düşüncesiyle

hareket ediyorum.

B.U: Beni çok kısıtlıyor. Çalışmayan bir öğrenciyi kıyasla çok daha erken bir saatte kalkıyorum. Uykusuzluk ve mesafe beni çok etkiliyor.

■**Ünlem:** Günlük rutininiz ve sorumluluklarınız düşünüldüğünde, kendinizi işçi kimliğinize mi yoksa öğrenci kimliğinize mi ait hissediyorsunuz?

N.A: İki kimliğe de tam olarak sığabildiğimi düşünmüyorum. Ne işçiyim ne de öğrenci, bu düzenle kendimi ikisinden birine koyamıyorum. İşçiler kadar ağır şartlarda çalıştığımı düşünmediğim için kendimi işçi olarak sınıflandıramıyorum. Ama bir öğrenci gibi de yaşadığımı düşünmüyorum.
B.U: Öğrenci kimliğime ait hissediyorum. Çalıştığım koşullar ve yaptığım işten dolayı kendimi bir işçi olarak gördüğümü söylemek

doğru olmaz. Benden çok daha ağır şartlara sahip işçiler var.

■**Ünlem:** Hem okuyan hem çalışan biri olarak 1 Mayıs sizin için ne anlam ifade ediyor?

N.A: Kendimi tam bir işçi olarak sınıflandırmamam da emeğin görünürlüğü ve hak talebi adına haklı ve önemli bir gün olarak görüyorum.

B.U: Bir öğrenci olarak geçim endişesiyle yaşamaya itilmem nedeniyle bu özel günü; bu zorluğun görünür olduğu ve işçilerin bir arada, birlikte ve güçlü olabildiği bir gün olarak görüyorum.

GELECEKSİZLİĞE KARŞI ORTAK MÜCADELE

N.A ve B.U'nun anlattıkları, hepimizin ortak gerçeğidir. Gençliğimizi çalan sömürüye karşı dayanışmadan başka yolumuz yok. Hakkımız olanı savunmak için 1 Mayıs'ta yan yana, meydanlardayız!

1 Mayıs'a giderken emek mücadelesini tartışıyoruz

SANATIN EMEĞİ VE FELSEFESİ

27 Nisan H401

Canberk Gültekin

Bilimsel Düşünce Kulübü olarak 1 Mayıs etkinlikleri kapsamında oyuncu Canberk Gültekin'in katılımıyla "Sanatın Emeği ve Felsefesi" başlıklı bir söyleşi düzenliyoruz. 28 Nisan Salı günü H401 dersliğinde gerçekleştirilecek etkinlikte; sanatın üretim süreç-

leri, sanat emeğinin görünmez kılınması ve sanatçıların toplumsal rolü üzerine konuşacağız. Canberk Gültekin'den sanatın emekle bağı ve 1 Mayıs'ın tarihsel anlamı çerçevesinde kültür-sanat alanındaki dönüşümler üzerine değerlendirmesini dinleyeceğiz.

KADININ EMEK MÜCADELESİ

28 Nisan H401

Ceren Sözeri

Selin Pelek

Aynı etkinlik serisi kapsamında da 29 Nisan Çarşamba günü "Kadının Emek Mücadelesi" başlıklı bir etkinlik düzenliyoruz. Okulumuz akademisyenlerinden Selin Pelek ve Ceren Sözeri'nin katılımıyla gerçekleşecek. Etkinlikte; kadın emeğinin tarihsel

olarak görünmez kılınması ve medyadaki emek temsili üzerine düşüneceğiz. GSÜ Mor Kampüs ile ortak düzenlediğimiz söyleşide 1 Mayıs'ın kadının emek mücadelesi açısından taşıdığı anlamı tartışmak için tüm arkadaşlarımızı bekliyoruz!

DÜNYAYI DÖNDÜRENLERİN GÜNÜ: 1 Mayıs'ın direnişle yazılan tarihi

Marxist tarihçi Eric Hobsbawm, 1 Mayıs'ı "yılbashi dışındaki tüm günlerden daha evrensel bir gün" olarak tanımlar. Çünkü 1 Mayıs, dünyayı var edenlerin, yani üretkenlerin sınırları aşan ortak sesidir. Hayatta kalmak için emeğini satmaktan başka çaresi olmayan ve emeği üzerinden başkalarının kâr ettiği herkes işçi sınıfının bir parçasıdır. İnşaat iskelelerinde can veren güvencesiz işçiyle, cam plazalarda klavye başında tükenen beyaz yakalı; emeği sömürülen öğretmenle, yarı zamanlı çalışmaya mahkûm edilen üniversite öğrencisi aynı çarkın içinde eziliyor. Bir avuç azınlığın kâr ettiği bu düzene karşı 1 Mayıs, sömürüye başkaldırının tarihidir.

MÜCADELENİN TARİHİ

Peki bu mücadele günü nasıl başladı? 1886 yılının 1 Mayıs'ına denk gelen cumartesi günü, merkezi Chicago olmak üzere ABD'nin onlarca eyaletinde işçiler genel grev ilan etti. İlk gün katılım sayısının 350 bin ile yarım milyon arasında seyrettiği eylemlerin merkezinde New York, Detroit, Milwaukee ve Chicago vardı. Grevin temel sloganı olan 8 saatlik çalışma talebi, eylem marşına da yansımıştı: "8 saat iş, 8 saat dinlenme, 8 saat canımız ne isterse!"

4 gün süren eylemlerin sonunda, polisin işçilere ateş açmasıyla çatışmalar çıktı. 1 Mayıs grevini örgütleyen 4 işçi lideri tutuklandı ve idamlarına karar verildi. İdam

kararının verildiği mahkemede, işçi önderlerinden Albert Parsons, "Eğer asılırsam canı olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım!" dedi. Önderler, idam sehpasına götürülürken o dönemde Enternasyonal marşı olan Marsilya'yı söylediler. August Spies'in asılmadan önceki son sözleri şunlardı: "Gün gelecek sessizliğimiz, bugün astığınız seslerden çok daha büyük olacak". Sosyalist Enternasyonal, 1886 Amerikan grevi ve mücadelede hayatını kaybeden işçilerin anısına 1890 yılında 1 Mayıs'ı Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü ilan etti.

TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

Bu direniş ülkemize de hızlıca ulaştı. 1909'da Bursalı ipek işçisi kadınların, "Daima eziyet, daima sefalet... İşçi kızların genel çılgınlıkları karşısında niçin bu derece-

de dilsiz kalıyorsunuz?" diyerek gazetelere yazdıkları mektup, bugün patriyarkaya karşı verdiğimiz feminist mücadelemizin de tarihsel köklerinden biridir. Emek tarihinin en dikkat çeken sayfalarından biri ise 'Kanlı Pazar' olarak adlandırılan Mayıs 1977 Katliamı'yla yazıldı. Emperyalizmin CIA ve MİT destekli kontrgerilla

çeteleri, yükselen halk muhalefetini kanla bastırmak için Taksim Meydanı'nda 34 kişiyi katletti. İktidarların yıllardır yasaklarla boğmaya çalıştığı Taksim; o günden beri işçilerin, kadınların ve öğrencilerin sökülüp atılamayan ortak hafızası olmuştur. Bugün üniversite koridorlarında "geleceksizlik" kaygısı gitgide derinleşirken, piyasalaştırılmış eğitimin bizi nasıl "itaatkâr, ucuza çalışacak birer iş gücü" haline getirmeye çalıştığını çok iyi görüyoruz. Bilimsel, özerk, demokratik bir üniversite talebimiz; bağımsız ve sömürsüz bir ülke idealimizden ayrı değil. 1 Mayıs'ta, kapitalizmin sömürü çarklarına, faşizme ve patriyarkaya karşı; amfilerden meydanlara, umudu ve isyanı kuşanarak omuz omuza yürüyoruz.

